

Film & billedkunst. På GI Strand skaber filmfolk og billedkunstnere værker i fællesskab. Det er en svær genre.

Naturbegær

Still fra Christina Hamre/Janus Metz' film *Rupture*.

Af **METTE SANDBYE**

På GI Strand har man, i samarbejde med produktionsselskabet Fridthjof Film og efter en idé af filminstruktøren Pernille Fischer Christensen og maleren Cathrine Raben Davidsen, lavet en udstilling med titlen *Film/Kunst*, som består af fire små film skabt af henholdsvis en filminstruktør og en billedkunstner i fællesskab. Det sker som et led i Kunstforeningens overordnede strategi om at lave udstillinger med kunstnere, der går på tværs af flere kunstgenrer. Men fremfor at vise billedkunstnere, der som Jesper Just har en lang erfaring med at arbejde »filmisk«, så har man valgt at bygge eksperimenterende bro mellem to kunstnere, der arbejder ret forskelligt, og hvor billedkunstnerne normalt ikke har erfaring... med at arbejde med film og omvendt. De to oprindelige idéudviklere er endt med ikke at være med, men de fire resterende duoer har fået helt frie hænder og sikkert et pænt budget – for det er dyrt at lave film – til at komme op med lige, hvad de ville og skabe en samlet film og filminstallation. Man kunne måske forestille sig film om børns oplevelser af de voksne, en nar-komans eller en violinbyggers dagligliv, ja hvad

ved jeg, mulighederne er legio, men så meget desto mere forbavsende er det at se, hvor meget filmene ligner hinanden tematisk. Filmene, der varer mellem 7 og 11 minutter, er stort set alle spundet over modsætningen menneske-natur eller vi kan kalde den rationalitet-irrationalitet, og er det virkelig kunstens eneste motor i dag, har man lyst til at spørge? Det rationelle menneske længes efter de sider i sig selv, der handler om begær, vold, fysik og krop, hvilket som regel kan graves frem i en konfrontation med naturen. Og det er kvinden, der især kan finde de sider i sig selv. Er der nogen nu, der tænker von Triers *Antichrist*? Afsmitningen eller ligheden er i alt fald ganske påfaldende hele vejen rundt.

I Christina Hamre/Janus Metz' film *Rupture* klippes der mellem en kvinde i et øde hus ved vandet og midt i naturen. Hun græder, væmmes ved sin krop, gnider og vasker den og kaster til sidst sit eget eller mandens blodige hjerte op; manden som hun indklippet har haft et først ømt så i stigende grad voldeligt og stærkt blodigt samleje med undervejs i filmen. Er det alle hendes egne fortrængte freudianske fantasier, eller er hun gået amok som Charlotte Gainsbourg gør det hos Trier? Filmen ekkoes svagt i gulvtæppets mønster, hvor man genkender Hamres rå tegnestil i to eventyragtige figurer. Hos John Kørner/Martin

de Thurah møder vi i *Rainbow Monkeys* også et par, der synes at slippe alle tøjler, når de først har sluppet »byens orden«, som det hedder, og befinder sig i naturens og drifternes vold. Hun boller et træ, manden laver mudderkunst, hugger træ med en økse og sigter på hende med et gevær, mens musikken understreger den urovarslende stemning, og personernes gradvis mere »dyriske«, ratio-frisatte væremåde. Det hele er set fra kvindens i stigende grad »frigjorte« synsvinkel, men filmen kulminerer ikke i direkte vold, som *Rupture* gør det. Pernille Rose Grønkjær/Astrid Kruse Jensens film *The House Inside Her* kører også Freud-repertoiret af, her på en mere surrealistisk-drømmerisk måde med en kvinde, der går rundt i sit »indre hus« i naturen, i en film som i øvrigt – som den mest ambitiøse installation – er forlænget ud i biografrummet med birkestammer fra gulv til loft. Hun svæver, spiller på vandglas og ser på en mand, der forgæves forsøger at holde en stak papirer rationelt på plads i vinden, og ender med at se mystisk-uudgrundeligt ud på betragteren.

Alle filmene er enormt flot filmet og klippet, de er inciterende fortalt, og lyden bruges godt, så her er der virkelig et bidrag fra filmens verden til billedkunstens, der dog normalt ville overskride billedkunstens budgetrammer. Men når det er sagt, synes jeg, de er for klichéfyldte og ikke-over-

Still fra Christoffer Boe/Ingvar Cronhammars film *Kill*.

raskende på indholdsplanet. Mest vellykket synes jeg Christoffer Boe/Ingvar Cronhammars film *Kill* er. Ikke fordi den ikke er klichéfyldt, for det er den i den grad med sit fokus på mødet mellem en vild ulv i naturen og en krombelagt giga-lastbil. Men fordi den er så tæt og stramt fortalt med nærbilleder i slowmotion af ulvens røde tunge, skarpe tænder og gule øje, skovens tåge og lastbilens pumpende stempler. Og så træder man ind gennem en rigtig Cronhammarblank portal og tvinges til at stå op bag en uhyggeligt lysende rød linie, der skærer sig gennem rummet.

OG apropos Cronhammar, så udstiller han netop nu et andet dialogprojekt, nemlig med billedhuggeren Morten Stræde i Galleri Nils Stærk. Under den seriøsitetsinsisterende filosofisk-klingende overskrift »Ideal – Ein Gespräch« har de hver lavet en stålskulptur, der holdes sammen af et sort gulvtæppe med blanke flader ind imellem. Morten Stræde har skabt en 2,6 meter høj, gående, blå *Geist*, der ligner en postmoderne-kubistisk papirfoldet krop i bevægelse. Bærende på to skiver/skjold nærmer den sig Cronhammars aflange røde bord-agtige figur »We saw that didn't we«, der ligeledes bærer på to lodrette skiver. Undersiden af bordet er beklædt med farlige spidser, som synes at udgøre fundamentet under bordets lille modellandsby med kirke og småbitte huse,

det hele i højglanslakeret, skinnende fremtoning med enkelte indlagte diamanter, også i gulvet. Begge kunstnere har tidligere ladet sig inspirere af skønheden i et krigsfly, og her forenes noget hårdt, aggressivt og maskinagtigt med noget, der handler om krop og hjem, drøm og blødhed i en stringent og flot udformning, med andre ord ikke så tematisk forskelligt fra de ovennævnte films modsætningspar. De to kunstnere har på tværs af aldersforskel fundet ligheder og fælles referencepunkter, men har i øvrigt lavet hver en skulptur, der følger sig direkte i forlængelse af deres øvrige gode livsværk, men hvor dialogen ikke rigtigt bidrager med noget radikalt anderledes eller nyt i sig selv. På GI Strand er kunstnerne gået »ud af sig selv«, men resultaterne her lægger heller ikke nye alen til hverken film- eller billedkunsten.

Så konklusionen må være, at dialog kan være provokerende og stimulerende for at drive den enkelte kunstners arbejde videre, men set med publikums øjne er dialog ikke bare et godt endemål i sig selv.

Film/Kunst. Art Moves # 1, GI Strand, Kbh. til 13. nov.

Ingvar Cronhammar/Morten Stræde: Ideal – Ein Gespräch. Galleri Nils Stærk, til 22. okt. Fyns Kunstmuseum 15. nov. til 15. jan. Ill. katalog med tekster af Peter Laugesen og Anders Troelsen.